

Streszczenie w języku polskim:

Praca zajmuje się zagadnieniem przedmiotowych granic umocowania pełnomocnictwa. Celem pracy było przeprowadzenie przekrojowej analizy pełnomocnictwa w kontekście jego dopuszczalności i funkcjonowania w poszczególnych stosunkach niemajątkowych. Jako główną hipotezę badawczą przyjęto stwierdzenie, że kryterium „właściwości czynności prawnej” z art. 95 § 1 k.c. ogranicza podmiotom prawa cywilnego swobodę działania przez pełnomocnika w stosunkach niemajątkowych (osobistych).

W pracy zastosowano następujące metody badawcze: formalno-dogmatyczną, historycznoprawną oraz komparatystyczną. Rozprawa podejmuje próbę wychwycenie stopnia przystawalności instytucji pełnomocnictwa do natury stosunków niemajątkowych (osobistych), w szczególności stosunków rodzinnych, medycznych, opiekuńczych oraz korporacyjnych.

Podjęty temat ma zasadnicze znaczenie teoretyczne dla przedmiotowych granic umocowania, które wyznaczają sferę dozwolonego zachowania pełnomocnikowi. Doniosłość praktyczna podjętej w rozprawie problematyki przejawia się w jurydycznej odpowiedzi na zasygnalizowane w pracy współczesne zjawiska społeczne (coraz większa liczba dorosłych osób niezdolnych do składania oświadczeń woli ze względu na demencję, zaburzenia psychiczne czy problem „eurosieroctwa”).

Rozprawa może być pomocna przy wprowadzaniu do polskiego systemu prawnego pełnomocnictwa medycznego, pełnomocnictwa opiekuńczego czy pełnomocnictwa do wykonywania władzy rodzicielskiej. Ponadto, zaproponowana w pracy koncepcja osobistych czynności prawnych ma znaczenie dla wykładni i stosowania w praktyce art. 95 § 1 kodeksu cywilnego. Wnioski z analizy komparatystycznej i historycznej mogą pozwolić na wpisanie polskiej perspektywy w nurt dyskusji prowadzonych na gruncie obcych systemów prawnych o pełnomocnictwach w stosunkach niemajątkowych.